

Μαρία Μαυρεδάκη

Ὁ γάμος
τοῦ Ξενοχωρίτη
καί ἄλλα διηγήματα

ΕΚΔΟΣΕΙΣ «ΒΟΓΙΑΤΖΗ»

Πρόλογος Ἐκδότη

Μέ συνέπεια εἰς τίς ἀρχές μας νά προσφέρωμε ἐκλεκτά κείμενα εἰς τοὺς ἀναγνώστες μας, ἀποφασίσαμε νά ἐκδώσωμε τό βιβλίον τῆς Μαρίας Μαυρεδάκη μέ τίτλον: «Ὁ γάμος τοῦ Ξενοχωρίτη καί ἄλλα διηγήματα».

Εἶναι πρωτότυπες ἱστορίες ἠθογραφικοῦ περιεχομένου, μέ τήν ἀμεσότητα καί τήν δροσιά ἄλλων ἐποχῶν, ζωντανεμένες ἀπό τήν ἱκανή πέννα τῆς συγγραφέως.

Μία ἀκόμη προσφορά στόν σημερινό ρομαντικό ἀναγνώστη, πού ψάχνει στό βάθος τοῦ χρόνου τίς λαογραφικές ρίζες του.

Πρόλογος

Οί ιστορίες πού αφηγοῦμαι ἀναφέρονται σέ περιστατικά πού ἔγιναν σέ περασμένες ἐποχές.

Τήν ἠθογραφία δέν τή βλέπω ὡς ξεπερασμένο εἶδος. Νοοτροπίες, συνήθειες, ἔθιμα, κανόνες κι οἱ παραβάσεις τους ἀπό τούς ἥρωες –κατοίκους μιᾶς περιοχῆς– παρουσιάζουν ἐνδιαφέρον, καί πολύ μάλιστα.

Ἐχουνε πολλά νά ὑποδείξουν στούς σημερινούς ἀνθρώπους, στ' ἄτομα τά παραπαίοντα μεταξύ ἀκραίων καταστάσεων, ἐπιλογῶν, ὑπερβολῶν, ἐπειδή ἀπωλέσανε τήν αἴσθησι τοῦ μέτρου.

Στήν αὐγή τοῦ αἰῶνα τούτου, ζαλισμένα παραπαίουν ἐπίσης: τό φυσιολογικό, ἡ ἰσορροπία, ἡ αἴσθησι τοῦ κωμικοῦ. Μᾶς κατακλύζουν ἡ ὠμότητα κι ἡ βία, ὁ πεσιμισμός, τά δυσνόητα, οἱ δῆθεν καταδύσεις στά ψυχολογικά βάραθρα, ὅλα αὐτά μᾶς βαραίνουν καί δυσκολεύουν τήν πνευματική ἀναπνοή μας.

Σ' αὐτά ἀντιτάσσω διηγήσεις τοῦ χωριοῦ μου γιά νά κάμουνε τ' ἀχείλι σας νά γελάσει.

Πιστεύω πῶς θ' ἀρέσουν.

Περιεχόμενα

Ὁ γάμος τοῦ Ξενοχωρίτη	13
Ὁ ἀρχαῖος ὄρκος	37
Τό προμήνυμα	61
Ἡ κόρη τῆς Γιώργαινας.....	69
Ὁ Φουρόκατος	95
Τό δείγμα ἀπό τό χωριό.....	109
Στυλοβάτες τῆς παράδοσης	151

Ο γάμος του Ξενοχωρίτη

Ο ά ήτανε περασμένοι τρεις χρόνοι από τότε πού είχε τελειώσει ο πόλεμος όταν ακούστηκε τό παρακάτω περιστατικό, πού έμεινε στή θύμηση τών χωριανών για νά τό διηγούνται.

Ο πόλεμος είχε τελειώσει αλλά οί μνήμες του ήτανε πολύ νωπές. Βαρύς ό φόρος πού είχε πληρώσει τό χωριό. Σαρανταπέντε άντρες, από τούς καλύτερους, είχανε συλλάβει οί Γερμανοί στήν προτελευταία επίδρομή τους και τούς πηγαίνανε στή χώρα των μαζί μέ άλλους. Πνιγήκανε όταν βυθίστηκε τό πλοίο πού τούς μετέφερε.

Όλοι αύτοί είχανε γονεΐς, αδέρφια, οικογένειες δικές τους. Οί περισσότερες γυναΐκες του χωριού μαυροφορεμένες. Οί άνθρωποι συνεχίζανε τή ζωή και τίς δουλειές τους αλλά ή σκιά του πένθους βάραινε τήν ατμόσφαιρα. Οί αδικοχαμένοι περιφέρονταν άόρατοι στά μέρη πού συνήθιζαν όσο ζούσαν – έτσι ένιωθαν οί δικοί τους και πονούσαν πολύ. Ωστόσο, όλοι δουλεύανε στίς περιουσίες τους για νά βγάλουν τό ψωμί τους – μέ τόσο μόχθο, αλήθεια, εκείνα τά χρόνια– κι ή σοβαρότερη έγνοια ήτανε τό μεγάλωμα τών παιδιών.

Στή βόρεια γειτονιά του χωριού μας, τών Κάμπων¹, τή λεγόμενη Απανωχώρι, ένα άντρογόυνο βάφτιζε τό πρώτο κορι-

1. Οί Κάμποι: τό χωριό όπου έγινε τό περιστατικό.